

[Ninn-Hansen.]

der i øvrigt er sendt ud som husstands-udsendelse, at vi skal have et egentligt marginalbeskatningsloft.

Nu ved jeg, at finansministeren har kommenteret denne udtalelse, og jeg har set efter i Folketingstidende — jeg ved fra i går, at finansministeren lægger vægt på, at man citerer hele afsnittet, og det gælder vel også hans fortolkninger. Jeg skal derfor meddele, hvordan finansministeren under åbningsdebatten omtalte dette væsentlige punkt vedrørende statsministerens løfte om marginalbeskatningen, for jeg tror, at yderligere kommentarer, enten fra statsministeren eller fra finansministeren, er nødvendige, når man hører det ordvalg, finansministeren anvendte. Finansministeren sagde:

„Men man skal ikke, som hr. Poul Hartling prøver, lægge noget andet i det, ved at tolke ordet „aldrig“ på den måde, at det er aldrig i tidsmæssig henseende. Sådan skal det jo ikke forstås.“

Så kommer der en afbrydelse, der lyder:

„Hvad betyder „aldrig“ så?“

Og finansministeren fortsætter:

„Det betyder, at de skatteydere, som i dag har disse beskatninger, vil med den skala, vi kommer med, aldrig — forstået som aldrig inden for denne skala — komme op på højere procenter. Man kan jo bruge dette ord med disse to betydninger; „aldrig“ står altså her i betydningen „ikke“.“

Jeg synes ærlig talt ikke, at statsministeren kan være tjent med, at hans klare løfte om et marginalbeskatningsloft bliver fortolket på den måde, og anmoder derfor om et yderligere bidrag til fortolkningen.

Peter Nielsen: Jeg kan for så vidt i det hele og store henholde mig til finansministerens redegørelse her i dag; men jeg vil dog gerne knytte nogle enkelte bemærkninger til hele dette spørgsmål om det såkaldte skatteloft.

Man kommer jo ikke udenom, at det altid er fine og attraktive navne, hr. Ninn-Hansen har til de ting, han mellem år og dag går og finder på. Vi husker den såkaldte frivillige kildeskat — det var altså kun en omgang fiskekonserves — og nu har vi fået dette ord om et skatteloft, selv om det måske nok ikke er hr. Ninn-Hansen,

der har opfundet det. Det lyder så godt — det gør det virkelig — at nu skal vi beskytte skatteyderne; de skal have en garanti for, at skatterne ikke kan stige højere. Men hvem er det, man vil beskytte ved dette forslag? Er det den almindelige skatteyder med den almindelige, jævne, mellemstore indtægt? Nej, det er jo de største skatteydere, de mest velhavende her i landet, man har i tankerne. (Ninn-Hansen: Det er direkte forkert!). Er det direkte forkert? Da vel ikke, at hr. Ninn-Hansen vil beskytte dem? I så fald vil vi gerne have en nærmere udredning om, hvordan han vil beskytte de mellemstore og de mindre indtægter.

Man kører altså frem med spørgsmålet om beskyttelse i et demokratisk samfund; men for det første viser jo altså det udskrivningslovforslag, der kom i går, at der ikke er tale om plyndring af de største indtægter, og for det andet: skal dette loft, denne beskyttelse, være permanent? Der har været talt om ordet „ikke“ eller „aldrig“ — det skal jeg ikke blande mig i; men man kan da ikke gøre det permanent. Jo, levede man under en enevoldskonge, kunne man vel — og det er vel også sket — lade ham underskrive en håndfæstning om, at der ikke måtte opkræves mere i skat, og så måske lade hans arving til sin tid overtage denne håndfæstning. Men i vort samfund er det jo folketinget og kun folketinget, der kan udskrive skatter eller give tilladelse til det. Vi kan da selvfølgelig binde os ved en eller anden aftale partierne imellem om, at sådan skal skatterne være, så længe denne valgperiode varer; men vi har ikke nogen som helst mulighed for at binde et nyt folketing. Befolkningens beskyttelse i et demokratisk samfund over for skatteplyndring består i, at den simpelt hen selv vælger dem, der skal bestemme skatternes størrelse.

Man kan tage et eksempel: hvis et nyt folketing ville lægge mere vægt på personskatter, f. eks. ved en kraftig revision af punktskatterne, ja, så ville altså de største skatteydere være beskyttet, og så måtte altså de øvrige skatteydere betale det, der skulle udskrives mere i personskatter.

Skatternes samlede størrelse afgøres jo af folketinget, og vi har egentlig altid — eller i de senere år — været enige om udgifternes og dermed skatternes størrelse, dog